

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Ryby a soudkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobkyně: O. L., nar. ..., státní příslušnosti xxxxxxxx
bytem X
zast. advokátem Mgr. Pavlem Kehlem
sídlem Betlémské náměstí 6, 110 00 Praha 1

proti
žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců - Ministerstvo
vnitřní
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 8. 9. 2017 č. j. MV-55107-4/SO-2017

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět soudního přezkumu

1. Žalobkyně se domáhá u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) zrušení rozhodnutí žalované ze dne 8. 9. 2017, č. j. MV-55107-4/SO-2017 (dále jen „napadené

rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto její odvolání a zároveň potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky jako správního orgánu prvního stupně ze dne 19. 1. 2017 č. j. OAM-11642-21/DP-2016 (dále též „*prvostupňové rozhodnutí*“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán prvního stupně neprodloužil platnost povolení žalobkyně k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání, neboť žalobkyně nedoložila zákonem požadovanou výši úhrnného měsíčního příjmu; prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno s odkazem na ustanovení § 44a odst. 1 a 3, § 35 odst. 3, § 37 odst. 2 písm. b) a § 46 odst. 7 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), a to proto, že žalobkyně souhrnně řečeno neprokázala zajištění prostředků k dlouhodobému pobytu na území České republiky a nepředložila o tom doklad vyžadovaný ustanovením § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Své žalobní námítky shrnula do následujících žalobních bodů:
3. *Zaprvé.* Žalobkyně namítá, že napadené rozhodnutí je nezákonné, nepřezkoumatelné a nepřiměřené, že nevychází z řádně zjištěného skutkového stavu a je založeno toliko na domněnkách správního orgánu. Aniž by blíže osvětlila, vyslovuje přesvědčení, že napadené rozhodnutí, které odkazuje na nesplnění podmínky doložení dokladu stanoveného v § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tedy dokladu prokazujícího, že úhrnný měsíční příjem bude vyšší než zákonem požadované minimum, bylo vydáno v rozporu s ust. § 2, 3, 4, 4, 6, 36 odst. 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“), jakož i v rozporu s ust. § 37, § 44a odst. 1 a 3, § 46 odst. 7 písm. b) a § 174a zákona o pobytu cizinců.
4. *Zadruhé.* Žalobkyně vyslovuje přesvědčení, že ust. § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců neupravuje typy dokladů, kterými může cizinec prokázat svůj úhrnný měsíční příjem, taxativním výčtem a že je ponecháno na vůli cizince, jakým dokladem prokáže svůj úhrnný měsíční příjem. Žalovanému, resp. správnímu orgánu prvního stupně vytýká, že ji nesprávně ve výzvě podle ust. § 45 odst. 2 právního řádu nesprávně poučil, že svůj úhrnný měsíční příjem může doložit pouze jedním z uvedených typových dokladů. V jejím případě pak příjem závisí na tom, jak se jí daří v podnikání. Žalobkyně dále namítá, že správní orgán prvního stupně na ní nesprávně vyžadoval doložení pravidelnosti a stálosti příjmu, když podnikatel svůj příjem prokazuje podaným daňovým přiznáním.
5. *Zatřetí.* V obou rozhodnutích (napadeném i prvostupňovém) chybí podle žalobkyně bližší úvaha o dopadech rozhodnutí do jejího rodinného a soukromého života. Žalobkyně sice na území České republiky nemá rodinu, na druhou stranu tu má kamarády a blízké osoby, výborné platové podmínky a spolupráci s renomovanou mezinárodní společností. Správní orgány se podle žalobkyně omezily pouze na to, co zjistily z vlastních evidencí.

II. Vyjádření žalované k žalobě

6. Ve stručném vyjádření k žalobě žalovaná konstatovala, že se ztotožňuje se skutkovými zjištěními i právní kvalifikací předcházejících rozhodnutí správních orgánů a odkázala na spisový materiál. Žaloba podle ní nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci, která by zpochybnila správnost správních rozhodnutí. Navrhuje proto zamítnutí žaloby.

III. Podstatné okolnosti vyplývající ze správního spisu a jednání před městským soudem

7. Při jednání před městským soudem žalobkyně i žalovaná setrvaly na svých procesních postojích, vyjádřených jednak v žalobě, pokud jde o žalobkyni, jednak ve vyjádření k žalobě a v napadeném a prvostupňovém rozhodnutí, pokud jde o žalovanou. Žalobkyně obdobně jako v žalobě uvádí, že výzva správního orgánu prvního stupně byla podána nekvalifikovaně, když vyžadoval od žalobkyně doložení stálosti a pravidelnosti příjmu (viz například str. 3 nahoře napadeného rozhodnutí), což je sice standard, zákon však toto nezná. Pokud daňové přiznání doložila až se správním odvoláním, je to podle žalobkyně tzv. nové skutečnost, tedy přípustná co do principu koncentrace.
8. Žalovaná při jednání připomněla, že břemeno důkazní leží na účastníku řízení, že je sice na vůli cizince, jak jej doloží, ale musí ho doložit. Žalovaná se nedomnívá, že správní orgán prvního stupně neuložil žalobkyni více, než požaduje zákon. Povinnost prokázat příjem však zákon stanoví účastníku řízení (žalobkyni), nikoli správnímu orgánu. Žalovaná připouští, že výraz „stálost“ ze zákona přímo nevyplývá, ale na druhé straně pro posouzení otázky prodloužení pobytu nestačí doložit jen jeden jediný příjem. Ust. § 174a zákona o pobytu cizinců ukládá správním orgánům respektovat přiměřenost dopadů rozhodnutí, avšak důkazní břemeno je i v tomto ohledu na žalobkyni (v této souvislosti upozorňuje žalovaná na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2020 č. j. 4 Azs 171/2019-25), přičemž správní orgán prvního stupně posuzoval ty soukromé poměry žalobkyně, které znal (viz výše), a kdy je zřejmé, že žalobkyně většinu doby svého života strávila mimo Českou republiku a sociální vazby v ní nedoložila. Tzv. příslib kariérního postupu, o němž se zmiňovala, nebyl rovněž doložen. Je-li správní orgán povinen přistoupit k posouzení přiměřenosti *ex offio*, musí v rámci svých úvah zohlednit všechna jemu známá hlediska, jež jsou v konkrétním posuzovaném případě relevantní. Žalobkyně podle žalované příjem (tzn. úhrnný měsíční příjem) nedoložila a z předloženého daňového přiznání nelze vše (tedy celou příjmovou stránku) doložit.
9. Na provedení důkazů, resp. doplnění dokazování účastníci řízení netrvali.
10. Pro posouzení věci samotné vyplývají ze spisového materiálu předložené žalovanou následující podstatné skutečnosti: Žalobkyně byla v průběhu správního řízení dostatečně věcně a s poskytnutím dostatečně dlouhé lhůty k nezbytným úkonům v pobytové věci poučena k odstranění vad své žádosti, resp. k tomu, jaké doklady má předložit, aby prokázala splnění podmínky výše svého úhrnného měsíčního příjmu; k tomu viz dokumenty tvořící správní spisy žalované a správního orgánu prvního stupně, předložené městskému soudu, a to především výzvu k odstranění vad žádosti ze dne 24. 5. 2016 č. j. OAM-11642-6/DP-2016, usnesení ze dne 24. 5. 2016 č. j. OAM-11642-7/DP-2016 určující lhůtu k odstranění vad žádosti, opakovanou a podrobně rozvedenou výzvu k odstranění vad žádosti ze dne 25. 8. 2016 č. j. OAM-11642-13/DP-2016 (požadavek předložení dokladu prokazujícího, že úhrnný měsíční příjem cizince, tzn. žadatelky, žalobkyně, a společně s ním posuzovaných osob odpovídá podmínkám uvedeným v ust. § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců), usnesení ze dne 25. 8. 2016 č. j. OAM-11642-14/DP-2016 určující lhůtu k odstranění vad žádosti, výpočet učiněný správním orgánem prvního stupně dne 26. 10. 2016 č. j. OAM-11642-18/DP-2016, výzvu ze dne 2. 11. 2016 č. j. OAM-11642-19/DP-2016 k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí či protokol ze dne 19. 12. 2016

č. j. o seznámení účastníka řízení (žalobkyně) s podklady pro vydání rozhodnutí (bez využití možnosti vyjádřit se).

11. Ve výpočtu učiněném dne 26. 10. 2016 pod č. j. OAM-11642-18/DP-2016 dospěl správní orgán prvního stupně (pracoviště Ústí nad Labem) k závěru, že úhrnný měsíční příjem žalobkyně nesplňuje zákonné podmínky, stanovené v § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců, o částku 2 732,- Kč. K této částce dospěl tak, že od součtu životního minima 3 410,- Kč jednotlivce, který není společně posuzován s jinými osobami, a nejvyšších normativních nákladů na bydlení ve výši 7 731,- Kč (součet činí částku 11 141,- Kč) odečetl čistý měsíční příjem zjištěný ve výši 8 409,- Kč, a tím dospěl k uvedené částce 2 732,- Kč, o kterou žalobkyně nesplňuje zákonné podmínky úhrnného měsíčního příjmu.

IV. Posouzení žaloby v rámci soudního přezkumu napadeného rozhodnutí

12. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)]. Při přezkumu městský soud vyšel ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). K dispozici měl přitom správní spisy žalované a správního orgánu prvního stupně. Městský soud posoudil v řízení žalobu a rozhodnutí napadené touto žalobou včetně rozhodnutí prvostupňového.
13. Městský soud neshledal žalobu důvodnou a po skutkové i právní stránce se ztotožnil s napadeným a prvostupňovým rozhodnutím, tedy s posouzením skutkové i právní stránky tak, jak bylo podáno a vysvětleno v uvedených rozhodnutích žalovanou a správním orgánem prvního stupně.
14. Podle ust. § 44a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *dobu platnosti povolení k dlouhodobému pobytu lze opakovaně prodloužit, a to a) na dobu stanovenou v § 44 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, b) nejdéle na dobu stanovenou v § 44 odst. 4 písm. a), b), e) až h) zákona o pobytu cizinců, c) na dobu platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, které bylo vydáno nositeli oprávnění ke sloučení rodiny, jde-li o dobu platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podle § 44 odst. 4 písm. c) zákona o pobytu cizinců, d) na dobu 5 let, jde-li o dobu platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podle § 44 odst. 4 písm. d) zákona o pobytu cizinců, e) nejdéle na dobu stanovenou v § 44 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, jde-li o modrou kartu.*
15. Podle ust. § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců *žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se podává Ministerstvu vnitra na úředním tiskopisu, na kterém se podává žádost o vydání tohoto povolení. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36 a § 55 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců vztahují obdobně.*
16. § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *dobu platnosti víza k pobytu nad 90 dnů a dobu pobytu na území na toto vízum nelze prodloužit, pokud Ministerstvo vnitra shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37 zákona o pobytu cizinců).*
17. Podle ust. § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců *Ministerstvo vnitra dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže policie při pobytové kontrole [§ 167 písm. d)] zjistí skutečnost podle § 9 odst. 1 písm. a) nebo b) a 1. cizinec ve lhůtě stanovené policií nepředloží potvrzení o tom, že požádal o vydání nového cestovního dokladu, nebo 2. ačkoli je důvod pro vydání cizineckého pasu nebo cestovního průkazu totožnosti, cizinec o vydání tohoto cestovního*

dokladu nepožádá, a to za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přiblíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.

18. Podle ust. § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců *k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání je cizinec povinen předložit doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob pobývajících na území nebude nižší než součet částek životních minim cizince a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec věrohodně prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob; společně posuzovanými osobami se pro účely tohoto zákona rozumí osoby uvedené v § 4 odst. 1 zákona o životním a existenčním minimu za podmínek uvedených v § 4 odst. 2 a 3 zákona o životním a existenčním minimu; za příjem se považuje příjem započitatelný podle zákona o životním a existenčním minimu, s výjimkou jednorázového příjmu, přídatku na dítě, podpory v nezaměstnanosti, podpory při rekvalifikaci a dávek v systému pomoci v hmotné nouzi; pro účely výpočtu příjmu se § 8 odst. 2 až 4 zákona o životním a existenčním minimu nepoužije; na požádání je cizinec povinen předložit též prohlášení o zproštění povinnosti mlčenlivosti finančního úřadu, a to v plném rozsahu údajů, za účelem ověření úhrnného měsíčního příjmu žadatele a společně s ním posuzovaných osob; pokud cizinec předložil k žádosti doklad o příjmu s ním společně posuzované osoby, je povinen na požádání předložit též její prohlášení o zproštění povinnosti mlčenlivosti; na požádání je cizinec povinen předložit též prohlášení o zproštění povinnosti mlčenlivosti finančního úřadu, a to v plném rozsahu údajů, za účelem ověření úhrnného měsíčního příjmu rodiny; pokud cizinec předložil k žádosti doklad o příjmu člena rodiny, je povinen na požádání předložit též jeho prohlášení o zproštění povinnosti mlčenlivosti.*
19. Podle ust. § 174a zákona o pobytu cizinců *(1) Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí. (2) Policie v řízení o vydání nového rozhodnutí podle § 101 písm. c) správního řádu o správním vyhoštění nebo o povinnosti opustit území vedeného na žádost cizince zohlední zejména dobu pobytu cizince na území, pobyt jeho nezletilých dětí plnících povinnou školní docházku na území a existenci jiných rodinných nebo společenských vazeb na území; to neplatí, pokud je cizinec zajištěn. (3) Přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon (tzn. zákon o pobytu cizinců) výslovně stanoví.*
20. K prvnímu žalobnímu bodu: Městský soud se nejprve zabýval námitkami žalobce směřující – souhrnně řečeno – k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí a výtkám nedodržení ustanovení správního řádu. V souladu s konstantní judikaturou a přezkumnou soudní praxí je nutno uvést, že rozsah věcného přezkumu je přímo úměrný rozsahu uplatněného žalobního bodu. Čím obecnější a nikoli konkrétní je žalobní námitka, tím obecnější lze dát odpověď na ni. První žalobní bod spočívá v nekonkretizovaném výčtu vytykánych porušení několika ustanovení správního řádu a zákona o pobytu cizinců, který však městský soud nesdílí, neboť v postupu správních orgánů obou stupňů neshledal procesní porušení, pro která by měl napadené rozhodnutí rušit v intencích ust. § 76 odst. 1 s. ř. s.

Městský soud došel k závěru, že napadené i prvostupňové rozhodnutí nelze shledat nepřezkoumatelnými pro nesrozumitelnost nebo nedostatek důvodů ani pro jinou vadu řízení. Správní rozhodnutí obou stupňů obsahují jednoznačný výrok, vylíčení skutkového stavu v nezbytném rozsahu i řádné právní zdůvodnění věcného posouzení žádosti žalobkyně o prodloužení dlouhodobého pobytu na území České republiky. První žalobní bod proto není důvodný.

21. K *druhému žalobnímu bodu*: Vzhledem k tomu, že ust. § 46 odst. 7 zákona o pobytu cizinců stanoví doklady, které je třeba povinně předložit k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, ať už jako OSVČ nebo v obchodní společnosti či družstvu, jejich řádné nedodání je podstatnou vadou žádosti bránící v možnosti jejího kladného vyřízení. S ohledem na obsah napadeného i prvostupňového rozhodnutí a dokumentů tvořících správní spisy ve věci žalobkyně dospěl městský soud ke zjištění, že správní orgány obou stupňů postupovaly zcela v souladu se zákonným rámcem toho, co lze po žadateli prodloužení dlouhodobého pobytu na území České republiky požadovat a že projevily dostatečnou trpělivost a shovívavost při vyžadování nezbytných dokladů a procesním poučováním žalobkyně jako žadatelky, jak dosáhnout úplného věcného posouzení. Správní orgány obou stupňů ve svých rozhodnutích, napadeném i prvostupňovém, přesvědčivě vysvětlily, že požadované doklady k požadavku žalobkyně, na níž leží výlučně důkazní břemeno k jejím vlastním tvrzením, jsou nezbytné proto, aby – za situace, kdy pobytové oprávnění není nárokové, jak již dříve zdůraznil i Ústavní soud – se žadatelé (cizinci) nedostaly do postavení závislém na pobírání dávek státní sociální podpory či pomoci v hmotné nouzi, anebo nežily na území pod hranicí nouze, resp. aby byli s to materiálně zabezpečit svůj pobyt na území.
22. Po zjištěních, která učinil nejprve správní orgán prvního stupně a po něm i žalovaná a s nimiž se městský soud ztotožňuje, nebyla jiná možnost než žádost zamítnout pro nesplnění zákonných podmínek, které nelze přehlížet. Výzvy správního orgánu prvního stupně žalobkyni nekrátily na jejích právech, naopak byl nápomocny, jak se zorientovat pro účely úspěšného vyřízení její žádosti. Výzvy obsahují standardní, až podrobné a vstřícné procesní poučení, takže městský soud se nedomnívá, že by měl pro jejich obsah napadené, popř. i prvostupňové rozhodnutí rušit, zřejmě – jak se asi domnívala žalobkyně – z důvodů uvedených v písmenech a), b) či c) v ustanovení § 46 odst. 1 s. ř. s.
23. Městský soud souhlasí se žalobkyní, že je na její vůli, jednak aby prokázala splnění zákonných podmínek pro prodloužení svého dlouhodobého pobytu na území České republiky, jednak jak tak učiní. V průběhu správního řízení, jež předcházelo napadenému a prvostupňovému rozhodnutí a jež je součástí soudního přezkumu, se žalobkyni nepodařilo podmínky předepsané zákonem naplnit. Neodpovídá skutečnosti, že by na její důkazní břemeno správní orgány nakládaly více, než může podle zákona unést.
24. Druhý žalobní bod včetně výtky žalobkyně k dokládání prostředků k pobytu tak, aby prokazovaly příjmovou stálost a pravidelnost (na str. 3 napadeného rozhodnutí žalovaný dospěl k přesvědčivému závěru, že z jedné doložené faktury i z doloženého potvrzení o zůstatku na účtu není zřejmé a prokázané, že se jedná o částku získanou na základě podnikatelské činnosti), neshledal městský soud důvodným. Zmíněný postup správního orgánu, o němž se žalobkyně zmínila jako o standardu, odpovídá přiměřené interpretaci smyslu hmotněprávní podmínky dané ustanovením § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců, totiž podmínky předložit takový doklad, který prokazuje, že úhrnný měsíční příjem cizince nebude nižší než součet částek životních minim cizince a nejvyšší částky

normativních nákladů na bydlení; dále totiž cit. ustanovení zřetelně rozebírá, co se považuje za příjem jako započitatelný a co nikoli, kdy za příjem se nepovažuje např. jednorázový příjem, který je pojmově protikladem příjmu stálého, opakujícího se.

25. K *třetímu žalobnímu bodu*: Z obsahu správního spisu a napadeného i prvostupňového rozhodnutí dospěl městský soud ke zjištění, že správní orgány obou stupňů se dostatečně a přesvědčivě zabývaly otázkou případného zásahu napadeného a prvostupňového rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně a jeho přiměřeností. K době rozhodování správních orgánů (viz ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.) žalobkyně měla manžela žijícího ve xxxxxxxxxx, přičemž rodiče ani sourozence nemá. Neprodloužení jejího pobytu tak nemůže bránit rodinnému životu žalobkyně s manželem. Na území České republiky neměla žalobkyně žádnou nemovitost, k níž by byla vázána jakoukoli povinností, a žila v pronajatém bytě. Ze zjišťování učiněného především správním orgánem prvního stupně a následně akceptovaného žalovanou i dnes městský soudem vyplývá, že ani výdělky dosahované podnikatelskými aktivitami žalobkyně nesplňují minimální požadavky stanovené zákonem. Žalobkyně je přitom v produktivním věku, který tak není omezujícím kritériem při získávání zaměstnání či provozování samostatné výdělečné činnosti, jak zcela adekvátně připomněla žalovaná v napadeném rozhodnutí.
26. I na projednávanou věc žalobkyně je vhodné aplikovat závěr rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2020 č. j. 4 Azs 171/2019-25 (v bodě 19.), *že se jednalo o řízení zahájené na žádost žalobkyně, kdy spočívá břemeno tvrzení a důkazní primárně na žadateli, nikoli na správním orgánu a že je tedy primárně na žadateli (zde na žalobkyni), aby správnímu orgánu sdělil veškeré skutečnosti týkající se jeho soukromého života, neboť je to právě žadatel, jemuž jsou tyto skutečnosti známy především*. Rovněž třetí žalobní námitku proto posoudil městský soud jako nedůvodnou.
27. Na základě uvedených důvodů dospěl městský soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

IV. Posouzení náhrady nákladů řízení

28. O nákladech řízení rozhodl městský soud podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má účastník, jenž měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V řízení měla plný úspěch žalovaná, jejíž zástupce však při jednání před soudem uvedl, že náhradu nákladů řízení žalovaná nežádá. Žalobkyně pak nebyla v řízení procesně úspěšná.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 19. března 2021

JUDr. Jan Ryba
předseda senátu